

Sygn. akt III Ca 1027/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 października 2015 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący - Sędzia SO Elżbieta Matyasik

Sędzia SO Andrzej Dyrda (spr.)

SR (del.) Roman Troll

Protokolant Marzena Makoś

po rozpoznaniu w dniu 21 października 2015 r. w Gliwicach

na rozprawie

sprawy z powództwa A. G. i P. G.

przeciwko T. G.

o alimenty

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Rybniku

z dnia 19 marca 2015 r., sygn. akt IV RC 143/13

1. oddala apelację;

2. zasądza od pozwanego na rzecz każdego z powodów kwoty po 1200 zł (tysiąc dwieście złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym.

SSR (del.) Roman Troll SSO Elżbieta Matyasik SSO Andrzej Dyrda

UZASADNIENIE

Matka małoletniego powoda, a zarazem powódka, domagała się zasądzenia na rzecz małoletniego syna stron P. G. od pozwanego T. G. alimentów w wysokości po 2000 zł miesięcznie, płatnych do 10 – go każdego miesiąca wraz z ustawowymi odsetkami w razie zwłoki oraz na swoją rzecz alimentów w wysokości po 3.100 zł miesięcznie, płatnych do 10 – go każdego miesiąca wraz z ustawowymi odsetkami w razie zwłoki. Uzasadniając żądanie wskazała, że pozwany jest mężem powódki i ojcem małoletniego powoda. Pozwany wyprowadził się ze wspólnego miejsca zamieszkania i nie łoży na utrzymanie rodziny. Kwoty przekazywane przez pozwanego na utrzymanie rodziny są symboliczne, a powódka z pensji, którą otrzymuje nie jest w stanie utrzymać siebie, syna oraz spłacać kredyty. Miesięczne koszty utrzymania powódki określono na kwotę 3.058 zł, z kolei względem małoletniego powoda strona powodowa podnosiła wydatki rzędu 1.475 zł.

Pozwany na rozprawie w dniu 7 maja 2013 roku uznał częściowo żądanie pozwu odnośnie małoletniego powoda do kwoty po 1500 zł miesięcznie, w pozostałej części wniósł o oddalenie powództwa.

Postępowanie w sprawie, na podstawie art. 445 § 2 k.p.c., zawieszono postępowanie z dniem 9 września 2013 roku. Po jego podjęciu, strona powodowa na rozprawie w dniu 9 października 2014 roku zmodyfikowała swoje żądanie domagając się zasądzenia alimentów na rzecz powódki w kwocie 2500 zł oraz na rzecz małoletniego powoda w kwocie 1.500 zł.

Sąd Rejonowy w Rybniku wyrokiem z dnia 19 marca 2015 roku zasądził od pozwanego T. G. na rzecz małoletniego powoda P. G. za okres od 5 lutego 2013 roku do 7 lipca 2014 roku alimenty w kwocie po 1.500 zł miesięcznie płatne z góry, do dnia 10-go każdego miesiąca z ustawowymi odsetkami w razie zwłoki w płatności którejkolwiek z rat, do rąk matki małoletniego powoda A. G.. Nadto zasądził od pozwanego T. G. na rzecz powódki A. G. alimenty: za okres od 5 lutego 2013 roku do 25 lutego 2014 roku w kwocie po 2.500 zł miesięcznie płatne z góry, do dnia 10-go każdego miesiąca z ustawowymi odsetkami w razie zwłoki w płatności którejkolwiek z rat, a za okres od 26 lutego 2014 roku do 7 lipca 2014 roku w kwocie po 1.500 zł miesięcznie płatne z góry, do dnia 10-go każdego miesiąca z ustawowymi odsetkami w razie zwłoki w płatności którejkolwiek z rat, w pozostałej części powództwo oddalając.

Sąd nadto nakazał pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sąd Rejonowy w Rybniku – 2.400 zł tytułem opłaty, od uiszczenia której powodowie byli zwolnieni z mocy prawa oraz zasądził od pozwanego na rzecz strony powodowej 2.400 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego. Wyrokowi w punktach pierwszym i drugim nadał rygor natychmiastowej wykonalności.

Orzeczenie to poprzedził ustaleniem, że powódka i pozwany zawarli związek małżeński 12 kwietnia 2007 roku w R.. Ze związku powódki i pozwanego pochodzi małoletni powód P. G. urodzony w dniu (...) w R., który jest jedynym dzieckiem stron. Na mocy wyroku Sądu Okręgowego w Gliwicach Ośrodek (...) w R. z dnia 24 kwietnia 2014 roku małżeństwo stron zostało rozwiązane przez rozwód z winy obojga małżonków. W wyroku rozwodowym kosztami utrzymania małoletniego syna stron obciążono obojga małżonków, zasądzając przy tym od pozwanego alimenty na rzecz syna w kwocie 1500 zł miesięcznie. Wyrokiem sądu rozwodowego oddalono żądanie alimentacyjne powódki. Powyższe orzeczenie uprawomocniło się z dniem 8 lipca 2014 roku.

W toku postępowania pozwany dowiedział się, że nie jest biologicznym ojcem małoletniego. Prokurator, do którego wystąpił z wnioskiem o złożenie pozwu w przedmiocie zaprzeczenia ojcostwa, nie znalazł pozytywnych przesłanek do uwzględnienia stanowiska pozwanego. Z tych względów sytuacja prawna małoletniego nie uległa zmianie.

W trakcie małżeństwa stron, postanowieniem tut. Sądu z dnia 17 czerwca 2013 roku, w sprawie IV Nsm 318/13 powierzono wykonywanie władzy rodzicielskiej nad małoletnim P. G. matce, ograniczając władzę rodzicielską ojca do współdecydowania o istotnych sprawach dziecka. Względem powódki również zastosowano ograniczenie władzy rodzicielskiej poprzez poddanie jej wykonywania stałemu nadzorowi kuratora. Wydanie takie rozstrzygnięcia determinował fakt rozłączonego życia rodziców małoletniego oraz konieczność udzielenia wsparcia powódce. Przed rozwiązaniem związku małżeńskiego stron, wyrokiem Sądu Rejonowego w Rybniku z 19 marca 2013 roku, w sprawie IV RC 710/12 ustanowiono także rozdzielność majątkową małżonków. Podstawą tegoż rozstrzygnięcia był stan separacji faktycznej małżonków oraz ich silny konflikt uniemożliwiający wspólne zarządzanie majątkiem.

Do marca 2012 roku strony zamieszkiwały razem. Ze względu jednak na narastający konflikt, pozwany wyprowadził się od rodziny i zamieszkał w domu swoich rodziców.

Powódka ma obecnie 34 lata, z zawodu jest kucharzem. Od 1 września 2003 roku pracuje w Gimnazjum nr(...) w R., na stanowisku kucharza, w wymiarze 3/4 etatu, z średnim miesięcznym wynagrodzeniem 966 zł netto. Na przełomie 2012 -2013 roku była to umowa na pełen etat, a wynagrodzenie powódki sięgało kwoty 1235,87 zł netto miesięcznie. Łączne dochody powódki w 2012 roku wyniosły 18 797,74 zł, w 2013 roku była to kwota 17 841,71 zł.

W trakcie małżeństwa od 2009 roku na powódkę była zarejestrowana działalność gospodarcza, której przedmiotem był montaż systemów solarnych. Prowadzeniem przedsiębiorstwa faktycznie zajmował się pozwany, któremu powódka udzieliła pełnomocnictwa. Pozwany nie zdecydował się zarejestrować wówczas działalności gospodarczej na

własną rzecz, gdyż był uprzednio karany, zadłużony względem urzędu skarbowego i obawiał się stwierdzenia braku zdolności kredytowej. Ze względu na zatajanie dochodów firmy i zaciąganie licznych, niekorzystnych zobowiązań, powódka wypowiedziała mężowi udzielone pełnomocnictwo. Działania pozwanego doprowadziły do zadłużenia firmy zarejestrowanej na powódkę, które sięgnęło kwoty około 230 000 zł. Powódka postanowiła zatem zawiesić działalność gospodarczą, która już na koniec 2013 roku odnotowała stratę w wysokości 8 453,34 zł.

Powódka wraz z synem mieszkała dotychczas w wynajętej kawalerce, której koszty utrzymania stanowiły wydatek około 500 zł miesięcznie (w tym czynsz 350 zł, energia elektryczna 90 zł co dwa miesiące, woda 50 zł co trzy miesiące, gaz 40 zł co miesiąc.) Mieszkanie zajmowane przez stronę powodową jest własnością matki powódki. Pozostałe, dotychczasowe koszty utrzymania powódki to około 2500 zł miesięcznie (w tym 1130 zł stanowi spłata kredytu), zaś małoletniego powoda to kwota blisko 1500 zł miesięcznie.

Małoletni powód ma obecnie 6 lat i jest dzieckiem ogólnie zdrowym. Do lipca 2014 roku kontynuował edukację przedszkolną. W skład uzasadnionych potrzeb powoda uwzględniono wydatki przedszkolne, wyżywienie, zakup odzieży, leczenie sezonowych przeziębień oraz wyjazdy w ramach ferii i letnich wakacji. Koszt pobytu w przedszkolu małoletniego wynosił dotychczas 180 zł miesięcznie oraz dodatkowo: pomoce przedszkolne 50 zł, ubezpieczenie 50 zł, wycieczki organizowane przez placówkę około 20 zł jednorazowo. Małoletni powód w ostatnim czasie ze względu na problemy finansowe matki nie wyjeżdżał nigdzie na wakacje, ani na ferie. Ostatnie wakacje małoletni spędził w Egipcie i było to w 2011 roku. Matka małoletniego na zimę kupowała dla syna buty za około 70 zł, kurtkę za 100 zł oraz spodnie za 70 zł. Dotychczas średnio 3 razy w roku dokonywała większych zakupów ubraniowych dla syna.

Przedstawione koszty utrzymania powódki to między innymi; wyżywienie, odzież i obuwie, kosmetyki, środki czystości, fryzjer oraz wydatki na paliwo. Powódka miała dotychczas do dyspozycji samochód marki L. z 2002 roku, który otrzymała od pozwanego na urodziny. Małżonkowie zakupili w trakcie małżeństwa także drugi samochód marki C., który został jednak skradziony. Oba samochody zostały nabyte w drodze sprzedaży ratalnej. Raty stanowiły wydatek w wysokości 650 i 1200 zł miesięcznie.

Pozwany ma 35 lat, z zawodu jest technikiem mechaniki. Był karany za wymuszenie rozbójnicze, za co odbywał karę pozbawienia wolności. Pozwany od czerwca 2012 roku prowadzi własną działalność gospodarczą w zakresie produkcji i wdrażania ogrzewania słonecznego. Zatrudniał 11-15 pracowników. W 2012 roku pozwany uzyskiwał dochody 40-50 tysięcy złotych miesięcznie. Dochody pozwanego w ostatnich latach były znacząco zróżnicowane. W 2011 roku pozwany wykazał dochód w wysokości 423 898,41 zł, w 2012 roku - 224 675,63 zł, w 2013 roku - 241.227,98 zł. W ostatnich miesiącach 2013 roku pozwany poniósł straty (za listopad i grudzień była to kwota 23 349,12 zł). Kondycja finansowa pozwanego stosunkowo ulegała pogorszeniu. Pozwany również w ramach własnej działalności zaciągał liczne zobowiązania finansowe. Zadłużenia pozwanego również sięgały kwoty około 250.000 zł.

Obie firmy początkowo ze sobą współpracowały. Nadto dwa samochody należące do firmy powódki zostały użyczone bezpłatnie do firmy pozwanego. W wyniku jednak ciągłych konfliktów małżonków, współpraca ustała całkowicie, a jednym źródłem utrzymania powódki pozostało wynagrodzenie za pracę.

Pozwany po wyprowadzce zamieszkał w domu swoich rodziców, którym przekazywał 3.500 zł miesięcznie (w tym 1.500 zł za wyżywienie i 2.000 zł za wynajem warsztatu), dodatkowo opłacał rachunki za wodę 300 zł i wywóz ścieków 320 zł. Pozwany kupował sobie średnio co dwa miesiące odzież tj. garnitury (za 700-1.100 zł) i koszule (5-6 szt. po 110-150 zł). Wydatki na zakup obuwia to około 200-300 zł miesięcznie. Łączne wydatki pozwanego to zatem kwota nie mniejsza niż 5000 zł miesięcznie.

Pozwany dotychczas rocznie kupował około 30-40 ton węgla, aby móc ogrzać warsztat swojej firmy, który ma powierzchnię 300 m². Na paliwo do 4 samochodów miesięcznie przeznaczal 5000 zł.

Pozwany od października 2013 roku pozostawał w związku partnerskim, z którego spodziewał się dziecka. T. G. utrzymywał zaledwie sporadyczny kontakt z synem i nie był zainteresowany udziałem w jego wychowaniu.

Strony wzajemnie obwiniają się za stany finansowe swoich firm oraz zabór wspólnych pieniędzy, żądając przy tym ich zwrotu.

W tak ustalonym stanie faktycznym, Sąd Rejonowy zakwalifikował roszczenia małoletniego powoda w oparciu o art. 133 § 1 k.r.o. w związku z art. 135 § 1 i 2 k.r.o. Wskazując na zakres tego obowiązku, Sąd Rejonowy zwrócił uwagę, że, usprawiedliwione potrzeby w przypadku dziecka uprawnionego do alimentów powinny być przy tym oceniane całościowo, a zatem nie tylko na podstawie wieku, lecz również miejsca pobytu dziecka, jego środowiska, możliwości zarobkowych podmiotów zobowiązanych do jego utrzymania i całego szeregu okoliczności każdego konkretnego wypadku.

Sąd wskazał, że małoletni powód nie posiada majątku, nie jest w stanie samodzielnie się utrzymać, a zatem koszt jego utrzymania (1500 zł) w całości obciąża oboje jego rodziców. Sąd uznał, że możliwości zarobkowe pozwanego były dotychczas wyższe niż matki małoletniego, ponieważ matka powoda pracowała wyłącznie na $\frac{3}{4}$ etatu, a obowiązek alimentacyjny względem syna realizowała poprzez osobiste starania w zakresie wychowania oraz opieki. Sąd wskazał, że pozwany w okresie od dnia złożenia pozwu tj. 5 lutego 2013 roku do dnia poprzedzającego prawomocność orzeczenia rozwodowego tj. 7 lipca 2014 roku prowadził bardzo rentowną działalność gospodarczą. (początkowo dochody pozwanego sięgały kwoty 40-50 tysięcy złotych, a z początkiem 2014 roku było to kwota średnio 20 tysięcy złotych miesięcznie).

Sąd wskazał nadto, że dzieci mają prawo do równej stopy życiowej z rodzicami i to zarówno wtedy, gdy żyją z nimi wspólnie, jak i wtedy, gdy żyją oddzielnie, co przekłada się na obowiązek zapewnienia przez rodziców swoim dzieciom, warunków materialnych odpowiadających tym warunkom, w jakich sami żyją.

Uwzględniając wskazane powyżej okoliczności, Sąd uznał roszczenie małoletniego powoda za uzasadnione w wysokości zmodyfikowanego żądania zasądzając alimenty za okres od 5 lutego 2013 roku do 7 lipca 2014 roku w kwocie po 1500 zł miesięcznie, płatne z góry do dnia 10-go każdego miesiąca do rąk matki małoletniego powoda z ustawowymi odsetkami w razie opóźnienia w terminie płatności którejkolwiek z rat. Datę początkowo sąd ustalił w oparciu o żądanie strony powodowej, zaś końcowy okres zasądzonych świadczeń zdeterminowała prawomocność orzeczenia rozwodowego, w którym również zasądzono alimenty na rzecz małoletniego.

Odnosząc się do żądania powódki A. G., Sąd jako podstawę jej roszczenia wskazał art. 27 k.r.o., zgodnie z którym, oboje małżonkowie obowiązani są, każdy według swych sił oraz swych możliwości zarobkowych i majątkowych, przyczyniać się do zaspokajania potrzeb rodziny, którą przez swój związek założyli, przy czym zadośćuczynienie temu obowiązkowi może polegać także, w całości lub w części, na osobistych staraniach o wychowanie dzieci i na pracy we wspólnym gospodarstwie domowym.

Sąd wskazał, że możliwości zarobkowe powódki w okresie objętym sentencją wyroku były znacznie mniejsze niż pozwanego, w związku z czym uznał, że powódka ma prawo żądać wyrównania powstałej w tym czasie dysproporcji. Koszty utrzymania powódki oceniono w tamtym czasie na kwotę ponad 2.500 zł miesięcznie. Porównując możliwości majątkowe i zarobkowe powódki i pozwanego, Sąd uznał żądanie częściowo uzasadnione i zasądził od pozwanego na rzecz powódki alimenty: za okres od 05 lutego 2013 roku do 25 lutego 2014 roku w kwocie po 2.500 zł miesięcznie, płatne z góry, do dnia 10-go każdego miesiąca z ustawowymi odsetkami w razie zwłoki w płatności którejkolwiek z rat; oraz za okres od 26 lutego 2014 roku do 7 lipca 2014 roku w kwocie po 1.500 zł miesięcznie, płatne z góry, do dnia 10-go każdego miesiąca z ustawowymi odsetkami w razie zwłoki w płatności którejkolwiek z rat;

Sąd ustalił datę początkową w oparciu o żądanie strony powodowej, a końcowy okres zasądzonych świadczeń zdeterminowała prawomocność orzeczenia rozwodowego. Nadto Sąd wskazał, że zmniejszone od 26 lutego 2014 roku świadczenia uwzględniają pogorszoną sytuację majątkową zobowiązanego.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z art. 100 k.p.c..

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c., a o natychmiastowej wykonalności punktu 1 i 2 wyroku, na podstawie art. 333 § 1 pkt 1 k.p.c.

Apelację od tego orzeczenia wniósł pozwany zaskarżając wyrok w zakresie punktu 1, 2,5,6.

Zarzucił naruszenie przepisów prawa materialnego, a to art. 23 i 28 k.r.o. poprzez błędną wykładnię powyższych przepisów i tym samym niewłaściwe uznanie przez Sąd I Instancji, że zarobkowe i majątkowe możliwości pozwanego, jego siły, jak i potrzeby powódki, jej siły, jej możliwości majątkowe i zarobkowe są adekwatne do zasądzenia na jej rzecz alimentów w kwocie odpowiednio 2.500 zł. i 1.500 zł., w sytuacji gdy możliwości zarobkowe i majątkowe powódki, jej siły pozwalają powódce na utrzymywanie się przez powódkę samodzielnie, a możliwości majątkowe i zarobkowe pozwanego nie są wystarczające, aby przyczyniać się do utrzymywania powódki, ponadto między małżonkami nastąpił rozwód, co winno skutkować brakiem obowiązku ponoszenia kosztów utrzymania przez pozwanego względem powódki, a także art. 133 § w związku z art. 135 k.r.o. poprzez błędną wykładnię powyższych przepisów i tym samym niewłaściwe uznanie przez Sąd I Instancji, że zarobkowe i majątkowe możliwości pozwanego, jego siły, jak i potrzeby powoda są wystarczające do zasądzenia na jego rzecz alimentów w kwocie 1500 zł., w sytuacji gdy możliwości zarobkowe i majątkowe pozwanego, jego siły nie pozwalają na dostarczanie środków utrzymania powodowi w ww. wysokościach, a możliwości majątkowe i zarobkowe matki powoda pozwalają jej na ponoszenie przez nią również kosztów utrzymania powoda. Nadto zarzucił również naruszenie przepisów postępowania, które miało wpływ na jego wynik, tj. art. 233 k.p.c. poprzez brak wszechstronnego rozważania materiału dowodowego, w tym błędną ocenę materiału dowodowego, uchybienie zasadom logicznego rozumowania, doświadczenia życiowego, m. in. wyprowadzenie z materiału dowodowego wniosków z niego nie wynikających - obciążenie pozwanego kosztem utrzymania pozwanej i małoletniego powoda, podczas gdy pozwana ma możliwości zarobkowe i majątkowe do jej własnego utrzymania, ponadto do utrzymania małoletniego powoda. Pozwany zarzucił także dowolną ocenę materiału dowodowego - w szczególności części wyjaśnień powódki w przedmiocie jej możliwości zarobkowych i majątkowych, zwłaszcza wydatków matki powoda, powoda, tym samym nieuzasadnione obciążenie kosztami utrzymania powódki i powoda przez pozwanego w sytuacji gdy pozwany wbrew stanowisku Sądu I Instancji nie uzyskuje wystarczającego dochodu z działalności gospodarczej i jego możliwości zarobkowe i majątkowe nie uzasadniają tak olbrzymiej partycypacji w kosztach powodów, a także błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mianowicie doszło do niewłaściwego uznania przez Sąd I Instancji, że powódka nie ma sił oraz możliwości zarobkowych i majątkowych do jej własnego utrzymania oraz do partycypacji w kosztach utrzymania powoda.

Na tych podstawach wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa powódki i powoda w całości, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Nadto wniósł o zasądzenie od powodów na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów za II instancję, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Powodowie wnieśli o oddalenie apelacji oraz zasądzenie kosztów postępowania odwoławczego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Sąd pierwszej instancji prawidłowo zakwalifikował roszczenia powodów przyjmując podstawę prawną swego rozstrzygnięcia przywołane przepisy prawne, a następnie ustalił wszystkie okoliczności faktyczne istotne dla rozstrzygnięcia sprawy. Poczynione ustalenia dotyczące okoliczności faktycznych mają podstawę w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym, który w zakresie dokonanych ustaleń jest logicznych i wzajemnie spójny, natomiast informacje zawarte w poszczególnych źródłach dowodowych nawzajem się uzupełniają i potwierdzają, przez co są w pełni wiarygodne. Ustalenia te Sąd Okręgowy przyjmuje za własne.

W pierwszej kolejności należy odnieść się do podniesionych w apelacji zarzutów prawa procesowego.

Przepis art. 233 k.p.c. odnosi się wprost do oceny dowodów wskazując, według jakich kryteriów winna być ona przeprowadzona. Wyraża zasadę swobodnej oceny dowodów stanowiąc w § 1, że Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału.

Stawiając zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. należy wykazać, że Sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego, które jedynie mogą zostać przeciwstawione uprawnieniu Sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów. Jeżeli z określonego materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne. Tylko w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo-skutkowych, to przeprowadzona przez sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 września 2002r., II CKN 817/00). Z tego wynika, że do skutecznego postawienia zarzutu naruszenia art. 233 k.p.c. nie jest wystarczające przekonanie strony o ich odmiennej ocenie niż ocena Sądu (Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w wyrokach: z dnia 1 marca 2012r. I ACa 111/12; z dnia 3 lutego 2012r., I ACa 1407/11). Również same, nawet poważne wątpliwości co do trafności oceny dokonanej przez sąd pierwszej instancji, jeżeli tylko nie wykroczyła ona poza granice zakreślone w art. 233 § 1 k.p.c., nie powinny stwarzać podstawy do zajęcia przez sąd drugiej instancji odmiennego stanowiska (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 kwietnia 2012r., I UK 347/11).

Mając na względzie powyższe, apelujący, stawiając zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c., jest obowiązany wykazać, że Sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego. Pozwany, tymczasem, nie wskazuje uchybieniu przez Sąd I instancji regułom służącym ocenie wiarygodności i mocy poszczególnych dowodów, tj.: regułom logicznego myślenia, zasadzie doświadczenia życiowego i właściwego kojarzenia faktów poprzestając na kwestionowaniu niekorzystnego dla niego rozstrzygnięcia ustalającego wysokość świadczenia alimentacyjnego.

Zwrócić należy uwagę, że zgodnie z art. 135 § 1 k.r.o., zakres świadczeń alimentacyjnych zależy od usprawiedliwionych potrzeb uprawnionego oraz od zarobkowych i majątkowych możliwości zobowiązanego.

Zgodnie z uchwałą Pełnego Składu Sądu Najwyższego z dnia 16 grudnia 1987r. (III CZP 91/86) przez ustawowe określenie „możliwości zarobkowe i majątkowe” rozumieć należy nie tylko zarobki i dochody rzeczywiście uzyskiwane ze swojego majątku, lecz te zarobki i te dochody, które osoba zobowiązana może i powinna uzyskiwać przy dołożeniu należytej staranności i przestrzeganiu zasad prawidłowej gospodarki oraz stosownie do swoich sił umysłowych i fizycznych. Możliwości zarobkowe zobowiązanego nie mogą być zawsze utożsamiane z faktycznie osiąganymi zarobkami. W uzasadnionych przypadkach obejmują one także wysokość zarobków, które zobowiązany jest w stanie uzyskać, lecz nie osiąga ich z przyczyn nie zasługujących na usprawiedliwienie, np.: niewykonywanie przez obowiązanego wyuczonego i dobrze wynagradzanego zawodu, podjęcie zatrudnienia w niepełnym wymiarze godzin, bądź też praca dorywcza.

Uwzględniając wskazane powyżej przesłanki, jak również zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, uznać należało, że zarobkowe i majątkowe pozwanego zostały prawidłowo ustalone i ocenione przez Sąd Rejonowy. Zwrócić należy, że ustanowiony obowiązek alimentacyjny jest ograniczone w czasie. Z tych względów, Sąd Rejonowy zasadnie ustalił możliwości majątkowe pozwanego na czas, którym obowiązek alimentacyjny został ustanowiony zaskarżonym wyrokiem. Z zaświadczeń Urzędu Skarbowego za okres od 2010 roku do 2012 roku jednoznacznie wynika, że pozwany uzyskiwał znaczny dochód. Za rok 2012 wyniósł on 224.675,63 zł, natomiast za rok 423.898,41 zł (k. 87-88). Pozwany tymczasem, wyłącznie kwestionując okoliczności uzyskiwania znacznych dochodów, nie zaoferował żadnych dowodów potwierdzających okoliczność, iż jego możliwości majątkowe i zarobkowe uległy znacznemu obniżeniu. Pomimo, iż jak wskazał Sąd Rejonowy, który to okoliczność straty pozwanego w przychodach za okres listopada i grudnia 2013 roku, uwzględnił przy ustaleniu obowiązku alimentacyjnego na podstawie art. 27 k.r.o., to jednak stan majątkowy pozwanego w dalszym ciągu pozwala na zaspokojenie potrzeb małoletniego powoda w zakresie ustalonym przez Sąd

Rejonowy. Z tych względów nie było podstaw, wobec wysokości miesięcznych dochodów pozwanego, do stwierdzenia, iż wysokość alimentów zasądzonych na rzecz małoletniego powoda była niedostosowana do przesłanek z art. 135 k.r.o.

Podobnie, nie było podstaw do stwierdzenia naruszenia przepisów prawa materialnego odnoszącego się do obowiązku alimentacyjnego zasądzonego względem A. G.. Zwrócić należy uwagę, że zgodnie z art. 27 k.r.o., zakres obowiązku alimentacyjnego uzależniony jest od usprawiedliwionych potrzeb uprawnionego oraz od zarobkowych i majątkowych możliwości zobowiązanego. Do zaspokojenia potrzeb rodziny zobowiązani są oboje małżonkowie. Prawidłowe określenie zakresu obowiązku alimentacyjnego, wymaga zatem ustalenia usprawiedliwionych potrzeb powódki i dzieci stron, jak również jej możliwości zarobkowych, a następnie przyrównanie od odpowiednio ustalonych możliwości zarobkowych i majątkowych pozwanego.

W świetle aktualnego orzecznictwa, obowiązku tego (z art. 27 k.r.o.) nie uchyła ani ustanowienie rozdzielnosci majątkowej, ani też separacja faktyczna małżonków. Obowiązek ten wygasa dopiero z chwilą ustania małżeństwa (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 20 października 2010r., III CZP 59/10), co w niniejszym stanie faktycznym nastąpiło z dniem 8 lipca 2014 roku, kiedy to uprawomocnił się wyrok Sądu Okręgowego w Gliwicach Ośrodka (...) w R. w sprawie o sygn. akt II RC 1243/14 rozwiązując małżeństwo A. G. i T. G. przez rozwód.

Sąd Okręgowy wskazuje również, że w ramach tego obowiązku, na co zwrócił uwagę Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 16 grudnia 1987r., (III CZP 91/86), obowiązuje zasada równej stopy życiowej. Co prawda zasada równej stopy życiowej „nie oznacza, że podział dochodów małżonków między poszczególnych członków rodziny ma być w pełni proporcjonalny do ich liczby, gdyż powinien być on dokonany z uwzględnieniem usprawiedliwionych potrzeb każdego z członków rodziny.” (Komentarz do art. 27 k.r.o., teza 8 [w:] Sychowicz Marek, Ciepła Helena, Kalus Stanisława, Domińczyk Tadeusz, Piasecki Kazimierz (red.), Czech Bronisław Kodeks rodzinny i opiekuńczy. Komentarz, Lex Polonica).

Mając na względzie powyższe, brak było podstaw do uznania, że Sąd Rejonowy w sposób nieprawidłowy poczynił ustalenia faktyczne zarówno w zakresie dochodu pozwanego jak również kosztów utrzymania powodów. Zwrócić nadto należy, że dysproporcja w dochodach powódki i pozwanego jest ogromna przenosząc relację 20:1. Uwzględniając zatem kształt wskazanego powyżej obowiązku pozwanego i zasadę równej stopy życiowej, zasadne było obciążenie pozwanego również obowiązkiem zaspokajania potrzeb rodziny, natomiast wysokość tego świadczenia mieści się w jego możliwościach majątkowych i zarobkowych.

Wskazane powyżej okoliczności stanowiły podstawę do oddalenia apelacji na podstawie art. 385 k.p.c.

O kosztach postępowania odwoławczego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c. , uznając stronę powodową za wygrywającą w całości, a to wobec oddalenia apelacji pozwanego w całości, jak również stwierdzając brak podstaw do zastosowania art. 102 k.p.c. Na koszty te złożyły się: koszty zastępstwa procesowego ustalonego zgodnie z § 2 ust. 1 w związku z § 6 pkt 5, § 7 ust. 4 i § 13 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tekst jednolity: Dz.U. z 2013r. poz. 461 z późniejszymi zmianami).

SSR (del.) Roman Troll SSO Elżbieta Matyasik SSO Andrzej Dyrda